

De decibels

per Nasi Petit

La tardor passada, a Vilafranca del Conflent, fèiem conversa amb uns amics a la plataforma destinada a aparcament que hi ha a la porta de la vila. En aquestes que s'atura un furgó de la gendarmeria i en baixen dos xicotassos uniformats de blau. Ens saluden, molt correctes, i encetem una xerrada de circumstàncies mig en català, mig en francès.

Així passava l'estona quan, tot d'una, ja veiem que un dels gendarmes estira el coll com un gos de presa, desentenent-se del que parlàvem, i fita la mirada a la corba de la carretera amb actitud vigilant. Seguim la direcció de la vista de l'agent i topem amb un espectacular impressionant: una trentena de bordegassos dels que en diuen -o es fan dir- àngels de l'infern, amb les seves motocicletes fantàstiques, les seves samarres i els seus cascs amb l'esvàstica va desfilant per davant nostre com un batalló en ordre de combat tot mirant, com si es tractés d'una parada militar, els policies amb un gest gallard, arrogant. Al cap de pocs segons ja havien desaparegut de la nostra vista, engolits per l'asfalt.

Havia estat un moment de tensió, túbant, que recordaré tota la vida, que va deixar-me la sensació que, a sobre de l'inusual de veure tanta colla de galifardeus, hi havia hagut quelcom d'encara més rar, de misterios.

A l'hora de sopar un company de Manresa va aclarir-me el misteri:

-Saps què passava quan hem vist aquells de les motos?

- ¿!!!?

-Que no feien soroll!

Exacte: no feien soroll gairebé. Duien silenciadors als tubs d'escapament, tal com aconsella el sentit comú més elemental, tal com el més mínim respecte per part de l'usuari envers els altres -i ell mateix- recomana, tal com manen les reglamentacions de tràfic de cada país, tal com -oh, déus!- els fabricants de les màquines les lliuren als seus distribuïdors...

Algú va comentar que dos uniformes blaus, a França, eren capaços, com acabàvem de veure, de mantenir a ratlla

aquella tropa de gambiots mentre que a qualsevol autonomia espanyola -òh, al cap del dia, entre guàrdia urbana, policia autonòmica, policia nacional i guàrdia civil, veiem més uniformes que els francesos varen veure durant tota la segona guerra mundial- un mocós amb un insignificant ciclomotor fa un terrabastall de tal magnitud que fins la persona més pacient i tolerant es veu obligada a referir-se a la senyora que el va matricular, sense,

però, que ningú privi el nen de continuar petant a cor què vols.

I és que, en el fons, al nen li hem de donar les gràcies, perquè ha contribuït valuosament a que Espanya hagi aconseguit un gloriós segon lloc mundial -de moment- com a país productor, i patidor, de sorolls després del Japó. Sorolls produïts per la construcció, per la indústria, pel transport públic i privat, pels serveis d'assistència i seguretat amb les seves sirenes estridents, pels exercicis tàctics de la defensa nacional, per la pròpia cultura, festes populars, atraccions, esports i discoteques; en definitiva pel progrés.

Però mentre el país del sol ixent, a més de ser el primer en matèria de soroll,

també ocupa un lloc privilegiat en tecnologia, disseny, economia i exportació, la Seat -per citar només un exemple cel·tibèric- es veu obligada a importar enginyers i personal qualificat del Regne Unit en vista del fracàs de la nostra formació professional, mentre la tecnologia li ve d'Alemanya -Volkswagen- i Espanya hi posa allò que cada dia en té menys, diners, i allò altre que cada dia en té més, peonatge. Un panorama ben galdós que mentre el nostre ministre d'educació s'entretingui a enfrontar-se amb

l'ensenyament estatal per l'homologació del funcionariat docent, amb el privat per la LODE, amb els pares d'alumnes per la pretesa suspensió dels exàmens de setembre, amb la universitat per la LRU, amb els alumnes el curs passat, amb els bisbes pels catecismes, i amb l'estrella de l'alba si fa falta, no porta pas traça d'arranjar-se. És a dir, que haurem de continuar pagant els costos dels progrés, com el Japó, però sense gaudir amb prou feines dels beneficis, ni potser del mateix progrés; d'això, vulgarment, se'n diu ser cornuts i pagar el beure.

Mirem un moment aquests costos: Entre els obrers industrials i els habitants de les mitjanes i grans urbs es parla de lesions als sistema nerviós, de sordesa, de manca de rendiment escolar i laboral i s'està esgrimint la xifra de 9 a 10 milions d'afectats. Es parla també que la malaltia que pateixen els nostres monuments, edificis i catedrals -el càncer de la pedra- és, en gran part o total en alguns casos, produït pel soroll i la trepidació de tràfic, i els qui sostenen això ho fan per una raó molt senzilla: les grans formacions, els basalts, els granits, han necessitat milions d'anys per fer-se -anys de silenci- i, després de patir sotracs, barrinades, cops i explosions al moment de la seva extracció, han anat a parar a un medi hostil en el qual són constantment agredides pels decibels. En aquest sentit les pedres són més delicades que els humans.

"L'Estat no pretén pas suprimir la injustícia, sinó tan sols monopolitzar-la".

Sigmund Freud:

"Introducció a la psicoanàlisi"

I això és gravíssim: aquests costs segurament ningú no els ha quantificat encara en pessetes, però tothom sospita que la seva magnitud ens faria caure de clatell. I no ens fa caure encara, però ens obliga a asseure'ns en constatar l'estupidesa del nostre sistema productiu i distributiu que no ens presenta cap contrapartida prou justificativa de l'autoflagel·lació a la qual nosaltres mateixos ens estem sotmetent, d'aquest tremend cost en salut, en vides i ens béns que ens ocasiona el soroll.

Diuen que el punt més contaminat per aquesta follia és la porta d'Alcalà, cruïlla d'arteries urbanes i de rutes terrestres i aèries de la capital del regne, peròestic segur que el nostre passeig de la Plaça Major i els rodals de les nostres discoteques més concorregudes no han de quedar gaire enrera en el "ranking" dels decibels.

I és que els sabadellencs portem el soroll a la massa de la sang. Quan sembla que minva el soroll dels telers -jo mateix he passat dos post-operatoris en una ja desapareguda clínica local que tenia per veïna una gran quadra de telers funcionant dia i nit- hem importat les discoteques i els vespinos i, el que encara és més surrealista, l'"hilo musical", que amb un programa ben escollit, a un volum raonable i com a fons d'activitats no gaire matadores seria -hi ho és- perfectament admissible, però amb els esgargamells dels folklòrics i dels "heavis", a tota potència i prenent dominar el soroll de les màquines-eines o la xerrameca d'un menjador laboral és senzillament, demencial.

Però, per allò que diuen que quan era mort el combregaven, tot d'una començo a sentir dir que l'administració pública, tota l'administració pública, l'estatal, l'autonòmica i la municipal, vol endegar campanyes contra el soroll i això m'esvera. Penso en totes les campanyes anteriors; contra l'alcohol, contra la droga, contra la Sida, i en els resultats. Sense comentaris. Perdó, un comentari: la prova del globus -alcohol a la sang- la trovo pròpia de les dictadures més irrespectuoses amb la dignitat i el dret a la pròpia imatge dels ciutadans. Continuo: Una campanya mal portada contra el soroll -els resultats d'una mala campanya- poden fer-nos parar boigs tots plegats.

Però si la solució és ben senzilla, home: Importem uns quants gendarmes francesos i un estol d'àngels de l'infern amb silenciador i ja veureu com ens ensenyen de "modos".

Josep Tarradellas, el President

El dia 10 d'aquest mes de juny morí a Barcelona, a l'edat de 89 anys, Josep Tarradellas i Joan, el qual retornà a Catalunya l'institució de la Generalitat.

El president Tarradellas ha estat un protagonista i un testimoni excepcional de la història contemporània. Com ell mateix havia dit: "Jo he viscut la guerra de Cuba, la Solidaritat Catalana, la Setmana Tràgica, la Primera Guerra Mundial, la Revolució de l'any 1917, la dictadura de Primo de Rivera, la nostra República, la Segona Guerra Mundial, un exili de quarant anys, la transició política, la restauració de la Generalitat..."

La seva presència física i moral amb el crit de: "Ciutadans de Catalunya: ja sóc aquí!" des del balcó del Palau de la Generalitat aquell 23 d'octubre de 1977, testifica el seu protagonisme durant aquests últims deu anys.

Ha mort un gran lluitador per les llibertats i l'Autonomia de Catalunya i entra plenament en la nostra història. En bona hora va ser aquí, amb nosaltres, i ja no se'n mourà mai més.

**MUTUA
SABADELLENCA
D'ACCIDENTS**

**MÚTUA
SABADELLENCA
D'ACCIDENTS**

Mútua Patronal
d'Accidents de Treball
núm. 16

ILLA, 45 - TEL. 725 13 00
SABADELL